

9. tanulmány

Szolgalat az újszövetségi egyházban

Augusztus 24., szombat délután

Az egyház tagjai gondolatban és cselekedetben egyek voltak. A Krisztus iránti szeretet alkotta azt az aranyláncot, amely összekötötte őket. Igyekeztek az Urat minél tökéletesebben megismerni, és életükben Krisztus öröme és békéje nyilvánult meg. Látogatták az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban; tartózkodtak a világ szennyétől, mert jól tudták, hogy ennek elmulasztása ellenkezne hitvallomásukkal, és Üdvözítőjük megtagadását jelentené.

A mű minden városban előrehaladt. Lelkek tértek meg, akik szintén kötelességüknek tartották, hogy közöljék másokkal a már elnyert, a felbecsülhetetlen értékű kincset. Nem nyughattak addig, míg a világosság, amely elméjüket megvilágította, másoknak is fényt nem árasztott. Hitlenek tömegei ismerték meg a keresztyény reménységének alapzatait. Isten Lelkének befolyására személyes, bensőséges felhívások jutottak a tévelygőkhöz, az elesettekhez, sőt az igazság állítólagos hitvallóihoz is, akik azonban jobban szerették a világ gyönyöreit, mint az Örökkévalót.

– *Az apostolok története*, 579. o.

A tanítványoknak adott megbízatás nekünk is szól. Ma ugyanúgy, mint akkor, a megfeszített és feltámadt Üdvözítőt kell felmagasztalni azok előtt, akik Isten és reménység nélkül élnek a világban. Az Úrnak szüksége van pásztorokra, tanítókra és evangélistákra. Ajtóról ajtóra kell hirdetni szolgálainak az üdvösség üzenetét. Minden néphez, nyelvhez és nemzethez el kell vinni a hírt a Krisztus általi bűnbocsánatról. Ne erőtlén, élettelen kifejezésekkel terjesszék az üzenetet, hanem világos, határozott, megindító szavakkal. Százan és százan várnak intésre, hogy mentsék meg életüket. A világnak a keresztyényben kell a keresztyénység

erejének bizonyosságát látnia. Nemcsak egyes helyeken, hanem az egész világon mindenütt szükség van az irgalmasság üzenetére. – *Az evangélium szolgálói*, 29. o.

Azok között, akik azt a megbízatást kapták az Üdvözítőtől, hogy „elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28:19) – igen sokan nagyon szerény életkörülmények között éltek; férfiak és nők, akik szerették az Urat és elhatározták, hogy követik példáját önzetlen szolgálattal. Az Úr igen fontos feladatot bízott ezekre az egyszerű emberekre és a tanítványokra, akik földi életében Vele együtt jártak. Elhívta őket, hogy elvigyék a világnak a Jézus Krisztusban való üdvösség örömhírét.

Amikor az üldözés folytán szétszóródtak, missziólelkülettől áthatva jártak szerteszét. Felismerték küldetésük nagy felelősségét. Tudták, hogy kezükben tartják az élet kenyerét az egész sóvárgó világ részére. Krisztus szerelme arra készítette őket, hogy ezt a kenyeret mindazok számára megtörjék, akik éheztek. Az Úr munkálkodott általuk. Ahova mentek, betegek gyógyultak meg, miközben a szegényeknek az evangéliumot hirdették. – *Az apostolok története*, 105–106. o.

Augusztus 25., vasárnap – Újfajta közösség

Midőn a tanítványok Jeruzsálemben hirdették az evangélium igazságait, Isten igazolta szavaikat, és sokan hívökké lettek. Az első hívők nagy többségét a zsidók vakbuzgósága és gyűlölete elszakította családjuktól és régi barátaiktól, miért is szükségessé vált, hogy elhelyezésükről és táplálékukról gondoskodás történjen.

Az Írás azt mondja: „Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki”, és azután felsorolja, hogyan segítettek a szűkölködőkön. Azok a hívők, kiknek házuk vagy birtokuk volt, szívesen feláldozták az ínségesek segítségére. Házuikat vagy földjeiket eladták, és a pénzt elhozták „és letévék az apostolok lábainál; aztán elosztatott az egyesek közt, amint kinek-kinek szüksége vala” (Csel 5:1–2).

A hívőknek ez az adakozókészsége a Szentlélek kitöltésének volt a következménye. Akik elfogadták az evangéliumot, azoknak „szívük-lelkük

egy vala”. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió eredményessége. A haszonlesést nem ismerték. Szeretetük hittestvéreik és az ügy iránt, amelynek hívei lettek, nagyobb volt, mint a pénz és a vagyon iránti szeretetük. Eljárásuk bizonyította, hogy az emberi lelkeket többre becsülték a földi jólétnél. – *Az apostolok története*, 70. o.

Ma is nagyon híjával vagyunk a testvéri szeretetnek a gyülekezetben. Sokan vallják, hogy szeretik az Üdvözítőt, mégsem igyekeznek szeretni azokat, akik keresztény közösségben egyesültek velük. Hitünk egy, mindnyájan egyazon család tagjai vagyunk, ugyanannak a mennyei Atyának gyermekei, a halhatatlanságnak ugyanazzal a reménységével. Milyen meghittnek és gyöngédnek kellene hát lennie a minket egybefűző köteléknek. A világ figyel, látni akarja, vajon hitünk megszentelõn hat-e a szívünkre. A világiak azonnal észreveszik életünk minden hiányosságát, tetteink minden következetlenségét. Ne szolgáltatassunk hát alkalmat hitünk gáncsolására. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 242. o.

„Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodtak, támadott a görög zsidók közt panaszolkodás a héberék ellen, hogy az õ közülük való özvegyasszonyok mellõztetnek a mindennapi szolgálatban.” (Csel 6:1) Ezek a görögök más vidékrõl való lakosok voltak, ahol a görög nyelvet beszélték. A megtért zsidók legnagyobb része héberül beszélt, de õk a Római Birodalom területén éltek, és csak görögül tudtak. Közöttük támadt zúgolódás, hogy a görög özvegyeket nem látják el olyan bőkezûen, mint az ínségben lévõ héber személyeket. Minden ilyen részlehajlás sértõ lett volna Istenre, és azonnali rendszabályokat hoztak volna, hogy helyreállítsák a békét és a rendet.

A Szentlélek az apostolokat felmentette a szegények gondozásának munkája és más hasonló terhek hordozása alól, úgyhogy szabadon hirdethették Krisztust...

Ezeket a kiválasztott férfiakat, akik a gyülekezet ügyeit intézték, az Úr nagyon megáldotta, ezért az apostolok az igazság tanításának szentelhettké magukat. „És az Isten Igéje növekedett, és sokasodott nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben, és a papok közül is nagy sokan követték a hitet.” (Csel 6:7) – *A megváltás története*, 259–260. o.

Augusztus 26., hétfő – Dorkász szolgálata és bizonyágtétele

[Dorkás] méltó tanítványa volt Jézusnak, és idejét azzal töltötte, hogy jótékonykodott mindenfelé. Tudta, kinek van szüksége meleg ruhára, ki szorult pártfogásra, őszintén szolgálta a szegényeket és elnyomottakat...

„Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala.” (Csel 9:37) A joppéi gyülekezet mélyen fájlalta elvesztését, és amikor hallották a hívők, hogy Péter Liddában tartózkodik, követeket küldtek érte, „kérve, hogy késelem nélkül menjen át hozzájuk. Felkelvén azért Péter, elméne azokkal”. (...)

Az apostol szívét részvét hatotta át, amikor nagy bánatukat látta. Felszólította a síró asszonyokat, hagyják el a szobát; ő maga letérdelve buzgó imában fordult Istenhez, hogy adja vissza Tábita életét és egészségét. Azután a holttesthez fordulva mondta: „Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle.” (Csel 9:40) Tábita nagy szolgálatokat tett a gyülekezetnek, és Isten jónak látta, hogy visszahozza az ellenség országából azért, hogy ügyességével és akaraterével továbbra is mások áldására szolgáljon, és Krisztus ügye megerősödjön hatalmának ezen megnyilatkozása által is. – *Az apostolok története*, 131–132. o.

Mindennemű önfeláldozás mások javára a jótékonyág lelkületét erősíti a jótevő szívében, és mind szorosabb összeköttetésbe hozza a világ Megváltójával, aki „gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9). Csak ha így való-sítjuk meg Isten tervét, melyért teremtett, akkor lesz áldássá számunkra az élet.

Ha Krisztus tanítványához méltóan munkába kívánsz menni, hogy neki lelkeket nyerj meg, csakhamar belátod, hogy az isteni dolgokban mélyebb tapasztalatokra és nagyobb ismeretre van szükséged, és éhezni, szomjúhozni fogod az igazságot. Imában Istennel fogsz küzdeni, és hited megerősödik; lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten Igéjéhez és az imához úznak. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert. – *Jézushoz vezető út*, 79–80. o.

Nem a szolgálatban eltöltött idő, hanem a szolgálatkészség és megbízhatóság teszi munkánkat kedvessé Isten előtt. Minden szolgálatunk önünk teljes átadását igényli. A legapróbb feladat, ha őszinte szívvel és önzetlenül végezzük, kedvesebb Isten előtt, mint a legnagyobb munka, amit megront a haszonlesés. Isten azt nézi, hogy mennyi van bennünk Krisztus lelkületéből, és mennyi cselekedeteinkben a krisztusi vonás. Isten többre értékeli a szeretetet és hűséget, amellyel munkánkat végezzük, mint a teljesítmény nagyságát.

Amikor nincs már önzés, és az elsőbbségért folyó harc megszűnik, amikor hála tölti be szívünket, és a szeretet jó illata árad életünkéből, csak akkor lakik Krisztus szívünkben, és csak így ismer el Isten minket munkatársainak. – *Krisztus példázatai*, 402. o.

Augusztus 27., kedd – Adakozás, osztozás

A világ politikai irányzata mindenáron a pénz és az előnyök megszerzését követi. A világi ember vágya minél többet birtokolni a földi kincsekből. Jézus Urunk követőinek célja pedig hozzá hasonlónak válni önmegtagadásban és áldozatkészségben. Tekintetüket az örök gazdagságokra szegezik, amelyeket úgy szerezhetnek meg, ha a mennyei javára lemondanak a földi kincsekről...

„Jobb adni, mint venni” (Csel 20:35)... Az önmegtagadás meghozza az isteni tárházból azokat az eszközöket, amelyekre szükség van az Úr munkájának előrehaladása érdekében. Így válhatunk Krisztus munkatársaivá. Követői tudják, hogy visszaadva az Úrnak, ami az övé, áldásban részesülnek, mivel kincset gyűjtenek a mennybe, amit majd akkor vehetnek át, amikor elhangzanak a dicséret szavai: „Jól vagyon jó, és hű szolgám... menj be a te Uradnak örömébe!” (Mt 25:23) – *In Heavenly Places*, 300. o.

A macedóniai hívőknek ez az áldozatkészsége a teljes odaszenteledés következménye volt. Isten Lelkétől készítette, „önmagukat adták először az Úrnak” (2Kor 8:5), azután pedig készségesek voltak anyagi javaikból is gazdagon áldozni az evangélium művének fenntartására. Nem volt szükséges őket adakozásra unszolni, sőt kiváltságnak tekintet-

ték, hogy életségükömről is lemondjanak, és ezáltal mások ínségén segítsenek. Ha az apostol ebben fékezni akarta őket, akkor szinte erőszakolták, hogy fogadja el adományaikat. Egyszerűségükben és becsületeségükben, valamint a testvérek iránti szeretetükben örömmel tagadták meg önmagukat, s ennek következtében gazdagok voltak jó cselekedeteik gyümölcseiben.

Midőn Pál elküldte Titust Korinthusba, az ottani hívők erősítésére, külön is utasította, hogy készítse a gyülekezetet az adakozás erényének gyakorlására; a hívőkhöz intézett levele által személyesen szólította fel őket: „Azért miképpen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjek.” (2Kor 8:7) – *Az apostolok története*, 343–344. o.

Krisztus mindazoknak feljegyzí a nevét, akik nem tartották túl nagy áldozatnak a hit és szeretet oltárára helyezni áldozataikat. Mindent kész volt feláldozni az elbukott emberiségért. Az engedelmesek, hűségesek és áldozatkész lelkek nevét az Úr a markába metszi. Nem fogja „kivetni” szájából, hanem közbenjár érettük az Atya előtt. Nevüket fogja emlegetni, miközben az önző és gögös személyek nevét elfelejti; így az igazak neve örökké fennmarad. Ha boldogok akarunk lenni, akkor boldoggá kell tennünk másokat. Saját javunkat szolgálja, ha hálából Krisztusnak szenteljük anyagi javainkat, talentumainkat és érzelmeinket, mivel így nyerhetünk boldogságot, az öröklétben pedig múlhatatlan dicsőséget. – *Keresztény sáfárság*, 344. o.

Augusztus 28., szerda – Pál tanácsa az életről és a szeretetről

A szív, amelyben Krisztus szeretete megmarad, állandóan több és több lelki finomságról tesz bizonyyságot – mert az élet forrása az Isten és ember iránti szeretet. Krisztus a kereszténység megtestesítője. Dicsőség Istennek a magasságban és a Földön békesség és jóakarát az emberek iránt – ez jelenti Isten szándékának keresztülvitelét.

Az igazi keresztény fölfelé törekszik, hogy növekedjen és elérje a tökéletességet Krisztusban. Az igazi műveltséget, a gondolatok és erköl-

csök valódi kifinomulását úgy érhetjük el könnyen, ha megtanuljuk a feladatokat Krisztus iskolájában. A legnagyobb erőfeszítés, a formák és szabályok betartása hiábavaló, ha a szív nincs a Szentlélek fegyelme alatt.

Krisztus követője állandóan tökéletesedjen erkölcsében, szokásaiban, lelkületében és munkájában. Ez azért történik, hogy ne csak a külsőre tekintsünk, hanem függesszük szemünket Jézusra. Akkor az értelem, a lelkület és a jellem megváltozik. A keresztyén kiképzést nyer Krisztus iskolájában, hogy a Szentlélek kegyelmi ajándékait szelídségben és alázatosságban ápolja. Így alkalmas lesz a mennyei angyalokkal való találkozásra. – *Az evangélium szolgálói*, 282–283. o.

Aki Krisztus nevét hívja segítségül, fel kell ékesítenie magát Megváltónk tanításaival, rendezett étellel és kegyes beszéddel – a szelíd és nyugodt lélek ékességeivel. Csak így fogadhat el Isten, és csak így fogadhatnak el bennünket az emberek.

A meggondolatlan szavak sebet ejtenek, de a legmélyebb seb a szavak kiejtőjén esik. Krisztus ajándéka – a szelídlelkűség – nagy értéket képvisel annak szemében, aki sosem vétkezik. Függetlenül attól, hogy miként értékelnek az emberek, ha ilyen ékességeket viselünk, Krisztus iránti tanítványságunk jeleit hordozzuk. A Magasságos Isten jóváhagyását nyerjük el, mivel ékességeinket nagyra becsüli. Ilyen kincs után kell vágyódnunk. – *Our High Calling*, 274. o.

A belső béke és az Isten ellen nem vétő lelkiismeret életre kelti és élénkké teszi a szellemi képességeket, akár a zsenge növényekre permező harmat. Akkor akarod helyes irányt vesz fel, és uralmad alatt marad, emellett, bár határozottabb lesz, mégis mentes marad a romlottságtól. Az öröm forrásává és a megszentelődés eszközévé válik az elmélkedés ideje. A csendes nyugalom, melyre így szert tehetsz, áldás lesz mindazokra, akikkel érintkezel. Ez a békesség és nyugalom idővel természetessé válik, és szerteragyogja becses sugarait a környezetedre is, hogy rád ragyogják vissza. Minél inkább megízleled ezt a mennyei békét és lelki egyensúlyt, annál inkább növekedni fog benned. Élénk, életerős öröm ez, amely nem fojtja minden néven nevezendő erkölcsi erejét halálszerű álomba, hanem csak még élénkebb tevékenységre serkenti.

A tökéletes béke mennyei vonás, mellyel az angyalok rendelkeznek. Segítsen Isten, hogy te is szert tegyél erre a békére! – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 328. o.

Augusztus 29., csütörtök – Jakab, az „Igaz”

János is, Júdás is mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Jellemük igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőzhetek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük aláztos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az Igének. Egyikük naponként meghalt „én”-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét; viszont a másik, mivel ellenállt a kegyelem átfomálói erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.

A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlónak válik hozzá, akit imád. – *Az apostolok története*, 558–559. o.

Csak a rászorulók iránti önzetlen érdeklődéssel tehetünk gyakorlati bizonyosságot az evangélium igazságairól. „Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt mondja nékik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, meledgetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nékik, amikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”

Az evangélium hirdetése sokkal többet jelent a prédikálásánál. A tudatlanok elméjében világosságot kell gyújtani; az elkeseredetteket fel kell emelni; a betegeteket meg kell gyógyítani. Isten művében az emberi

szó tegyen eleget a rendeltetésének. Gyöngéd, irgalommal és szeretettel teljes szavak tegyenek bizonyosságot az igazságról. A kitartó, szívből jövő imák közel hozzák az angyalokat. – *Jótekonyság*, 32. o.

Az emberi szív semmiképp sem ismerheti meg a boldogságot, ha nem enged a Szentlélek átformáló erejének. A Szentlélek újítja meg a lelket krisztusi példaképre. Befolyásának hatására az Istennel szembeni ellenségeskedés hitté és szeretetté változik, a büszkeség pedig alázattá. A lélek megérti az igazság szépségét, és a jellem tökéletesbítése által Krisztus dicsőítteti meg. Amint bekövetkeznek ezek a változások, az angyalok örömeiket énekelnek, Isten és Krisztus is örül a mennyei képmásra átalakult lelkek láttán. – *Our High Calling*, 152. o.

Napjainkban sok sebzett szívű ember él örömtelen életet, és vigasztalásra van szüksége. Az Úrnak vannak eszközei, melyek által világosságot gyűjthet ezeknek az embereknek az életében. Mindannyian a pénzváltók asztalára helyezhetjük talentumainkat, hogy felhőket űzzünk, aminek következtében felragyoghat a reménység napja és a hit abban, aki „úgy szerette... a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, hogy ha valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *This Day With God*, 183. o.